

BIRINCIBÖLÜM

SagKalan Çocuk

Privet Drive dört numarada oturan Mr ve Mrs Dursley, son derece normal olduklarini söylemekten gurur duyarlardi, sagolun efendim. Garip ya da gizemli islere bulasacak son kisilerdi, böyle saçmaliklara kafa yormazlardi çünkü.

Mr Dursley matkap yapan Grunnings adli bir şirketin yöneticisiydi. İ ri yari, kalipli bir adamdi, boynu yok gibiydi, ama koskoca bir biyi gi vardi. Mrs Dursley zayıftı, s ansindi, olaganin iki kati uzunlugunda bir boynu vardi; bu da bahçe çitlerinin üstünden kafasini uzatip komsulari gözetlemekte pek isine yariyordu. Dudley adinda küçük bir ogullari vardi Dursley'lerin, kendilerine bakilirs a dünyada ondan kusursuz bir çocuk bulunamazdi.

Dursley'ler istedikleri hersey e sahiptiler, ama bir gizleri vardi, biri kalkip da bunu anlayacak diye ödleri kopardi. Potterların ortaya çıkarilmasina katlanabileceklerini hiç sanmiyorlardi. Mrs Potter, Mrs Dursley'nin kardesiydi, ama birkaç yıldır görüşmemislerdi; aslina bakilirs a, Mrs Dursley hiç kardesi yokmus gibi davranıyordu, çünkü kardesi de, onun bespara etmez kocasi da Dursley'lere hiç mi hiç benzemiyorlardi. Potter'lar sokakta boy gösterirse, komsularin ne diyecegini düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu. Potter'ların küçük bir ogullan oldugunu biliyorlardi, ama hiç görmemislerdi onu. Bu oğlan da Potter'lari yanlarına yaklastırmamak için bir baska geçerli nedendi; Dudley'nin öyle bir çocukla içli dışli olmasini istemiyorlardi.

Mr ve Mrs Dursley, öykümüzün basladigi o kasvetli, kursuni sah sabahi uyandiklarında, yakinda bütün ülkeyi saracak garip, gizemlis eylerin habercisi olabilecek hiçbirsey yoktu bulutlu gökte. Mr Dursley, ise giderken taktigi en tatsız kravati seçerken birsey arki mirildaniyor, Mrs Dursley de çigliklar atan Dudleyi yüksek iskemlesine oturtmak için bogusurken keyifli keyifli dedikodu ediyordu.

Hiçbiri, kahverengi bir baykusun pencerenin önünden kanat çırparak geçtiğini fark etmedi.

Sekiz buçukta, Mr Dursley çantasini aldı, Mrs Dursley'nin yanaginis öyle bir gagaladi, Dudley'ye de bir hoşça kal öpücüğü vermeye çabaladi, ama iskaladi, Dudley bir bunalım geçirmekteydi çünkü, mamasini duvara fırlatıyordu. Evden ayrilirken, "Küçük yumurcak," diye kıkırdadi Mr Dursley. Arabasina bindi, dört numaranin bahçesinden geri geri çıktı.

Garip birsey eyin ilk belirtisini fark etti sokagin kösesinde haritaya bakan bir kediyi. Mr Dursley, bir an ne gördüğünü kavrayamadi. Sonra, bakmak için basini arkaya çevirdi. Privet Drive'in kösesinde bir tekir kedi duruyordu, ama görünürlerde harita filan yoktu. Zaten olacak ismiydi bu? Bir isik oyunuydu olsa olsa. Kirpiklerini kirpistirdi Mr Dursley, gözlerini kediye dikti. Kedi de ona dikti gözlerini. Mr Dursley köseyi dönüp yolda ilerlerken boyuna kediye bakti dikiz aynasında. S imdi de Privet Drive yazili tabelayi okuyordu - hayir, tabelaya bakıyordu; kediler ne harita inceleyebilir, ne de tabela okuyabilirlerdi. Hafifçe silkindi Mr Dursley, kediyi kafasından çıkardi. Kente dogru ilerlerken o gün almayı umdugu büyük bir matkap siparisinden baska birsey düşünmemeye koyuldu.

Ama kente girerken kafasindaki matkapların yerini baska birsey aliverdi. Sabahin olagan trafik sikisikligi inda beklerken, çevrede garip giyimli bir sürü insan fark etti. Pelerinli insanlar. Mr Dursley, gençlerin sirtinda görülen o tuhaf elbiseleri giyenlerden hiç hoslanmazdi! Bu da saçma sapan yeni modalardan biriydi herhalde. Direksiyona vurmaya basladi parmaklariyla, gözleri bu manyakların az ötede olusturdugu bir topluluğa takildi. Heyecanlı heyecanlı birsey eyler fisildasiyorlardi. Mr Dursley, bazılarının hiç de genç olmadığını görünce küplere bindi; istes u adam kendisinden çok daha yasliydi, üstelik zümrüt yesili bir

pelerin atmisti omuzlarına! Cesarete bak! Derken kafasına dank etti Mr Dursley'nin, bu olsa olsa uyduruk bir gösteriydi - birs ey için para topluyorlardı... evet, mutlaka öyleydi. Trafik açıldı, Mr Dursley birkaç dakika sonra Grunnings oto-parkındaydı, aklında matkaplar vardı sadece.

Mr Dursley dokuzuncu kattaki odasında sirtim pencereye vererek otururdu hep. Öyle yapmasa, o sabah aklını matkaplara vermesi biraz güç olacaktı. Baykusların güpegündüz süzülerek geçtiğini görmedi, ama asagıda, sokaktaki insanlar gördüler bunu, ağızları açık, birbiri ardı sıra tepelerinde süzülen baykuslara baktılar, onları parmaklarıyla gösterdiler. Çogu geceleyin bile baykusgömmemisti. Ama Mr Dursley, son derece olagan, baykussuz bir sabah geçirdi. Besayrı kisiye bagirdi. Önemli birkaç telefon görüşmesi yaptı, biraz daha bagirdi. Öğle yemegine kadar keyfi yerine gelmisti, bacaklarını çalıştırmak, sokagin karsısına yürüyüp firından bir çörek almak istedi.

Pelerinli insanlar aklından bütün bütüne çıkmisti ki, içlerinden bazılarına rastladı firinin orada. Yanlarından geçerken öfkeyle baktı. Nedenini bilmiyordu, ama tedirgin oluyordu onlardan. Bunlar da heyecanlı heyecanlı fisildasiyorlardı, ortalıkta bir tek para taşı bile görünmüyordu. Elindeki kesekâgide koca bir çörekle dönüp yanlarından geçerken, konusmalarından birkaç sözcük çalındı kulagina.

"Potter'lar, doğru, ben de öyle duydum -"

"- evet, oğullan, Harry -"

Kaskati kesiliverdi Mr Dursley. Her yanını korku sardı. Birs ey söyleyecekmişgibi, fisildasanlara baktı, ama vazgeçti.

Yolun karsısına geçti hızla, bürosuna kostu, sekreterine rahatsız edilmemesini söyledi, telefona sarıldı, evinin numarasını tam çevirmisti ki, kararını degistirdi. Telefonu yerine bıraktı, biyıklarını sivazlayarak düşündü... hayır, düpedüz aptallık ediyordu. Potter öyle pek alisilmadık bir ad degildi ki. Harry diye oğulları olan Potter adında kim bilir kaç kisi vardı. Üstelik yegeninin adının Harry olup olmadigından da emin degildi. Çocuğu görmemisti bile. Belki de Harvey'ydı. Ya da Harold. Mrs Dursley'yi telaslandımanın anlamı yoktu, kardesinin adını söyleyince bile tedirgin olurdu karısı. Onu suçlamıyordu - kendisinin de öyle bir kardesi olsaydı... ama ya o kisiler, o pelerinli insanlar...

O ikinci kafasını matkaplara veremedi, olanaksızdı bu, saat beste binadan ayrılırken öylesine dalgındı ki, kapının tam önünde birine çarptı.

Sendeleyip az kalsın yere düşecek siska ihtiyara, "Özür dilerim," diye homurdandı. Onun menekse rengi bir pelerin giydiğini kavraması için birkaç saniye yetti Mr Dursley'ye. Adam bu çarpmaya pek aldirmisa benzemiyordu. Aksine, koca bir gülümseme yayıldı yüzüne, yoldan geçenleri dönüp baktıracak kadar ince bir sesle, "Özür dilemeyin, efendim," dedi, "bugün hiçbir ey keyfimi kaçırılmaz! Sevinin, o Kim-Oldugunu-Bilir-sin-Sen sonunda gitti! Sizin gibi bir Muggle bile bunu, bu mutlu, mutlu günü kutlamalı!"

Ihtiyar, Mr Dursley'yi karnına sarılıp kucakladı, sonra uzaklastı.

Mr Dursley olduğu yerde kalakaldı. Bütün bütüne bir yabana tarafından kucaklanmisti. Üstelik Muggle olarak nitelenmisti, artık ne demekse bu. I yice karismisti kafası. Arabasına kostu, eve yollandı, hayal gördüğünü umuyordu, daha önce hiç ummamisti bunu, çünkü hayal gücü denilens eye hiç inanmazdı.

Arabasını dört numaranın park yerine çekerken, ilk gördüğü -bu da hiç keyiflendirmede onu- o sabah gözüne ilisen tekir kedi oldu. Bahçe duvarında oturuyordus imdi. Aynı kedi olduğuna emindi; gözlerinin çevresinde aynı çizgiler vardı.

"Sissst!" diye bagirdi Mr Dursley.

Kedi kipirdamadi. Sadece sert sert bakti ona. Mr Dursley, bunun olagan bir kedi davranisi olup olmadig ini düsündü. Toparlanmaya çalisarak eve girdi. Karisina hâlâ birs ey söylememekte kararliydi.

Mrs Dursley güzel, siradan bir gün geçirmisti. Yemekte komsu kadının kiziyla sorunlarini, Dudley'nin de yeni bir sözcük ("olabilemez") öğrendigini anlatti boyuna. Mr Dursley olagan davranmaya çalisti. Dudley yatırildiktan sonra salona gidip son aksam haberlerini yakaladi:

"Her yerdeki kusmeraklılari, ülkedeki bütün baykusların bugün hiç alisilmediks eyler yaptigini belirtmektedir. Baykuslar genellikle geceleri avlanirlar, gün isiginda pek görülmezler, ama sabahtan beri bu kusların her yöne uçtuklarına yüzlerce kere tanik olunmustur. Uzmanlar, baykusların uyku aliskanliklarını birdenbire neden degistirdiklerini açıklayamamaktadırlar." Spiker siritmadan edemedi. "Son derece esrarengiz. S imdi de Jim McGuffin'den hava raporu. Ne dersin, bu gece yine baykussaganagi olacak mi, Jim?"

"Eee, Ted," dedi hava tahmincisi, "onu bilemem, ama bugün garip davranislarda bulunanlar sadece baykuslar degildi. Kent, Yorkshire, Dundee gibi ayri ayri yerlerden arayan seyirciler, dün söylediğim yagmur yerine, kayan yildizlar saganagina tutulmuslar! S enlik Gecesi önümüzdeki hafta gerçi, ama belki des imdiden kutluyorlardir! Ama bu gece kesinlikle yagmurlu olacak."

Mr Dursley koltugunda donakalmisti. Bütün İngiltere göklerinde kayan yildizlar? Gün isiginda uçusan baykuslar? Her yerde pelerinli esrarengiz insanlar? Potter'lar hakkında fisiltılar, fisiltılar...

Mrs Dursley iki fincan çayla salona geldi. Yaran yoktu. Birs eyler söylemeliydi karisina. Gergin gergin bo gazini temizledi. "Sey Petunia, sevgilim son günlerde kardesinden bir haber almadın, degil mi?"

Bekledigi gibi, Mrs Dursleys askinlikla, öfkeyle bakti. Ne de olsa, sanki onun bur kardesi yokmusgibi davranmaya alisiktilar.

Sertçe, "Hayir," dedi Mrs Dursley. "Niye?"

"Garips eyler söylediler haberlerde," diye mirıldandi Mr Dursley. "Baykuslar... kayan yildizlar...s ehirde de bir sürü tuhaf insan vardi bugün..."

Mrs Dursley sözünü kesti onun: "Yani?"

"Sey, düsündüm de... belki... bütün bunların... biliyorsun iste... onlarla bir ilgisi vardir."

Mrs Dursley kenetlenmisdudaklarının arasından bir yudum çay aldı. Mr Dursley "Potter" adini isittigini söyleyip söylememeyi düsündü. Bunu göze alamayacagina karar verdi. Sanki laf olsun diye soruyormus gibi, "Ogullari," dedi, "simdi asagi yukari Dudley'nin yasindadir, öyle degil mi?"

Mrs Dursley, kaskati, "Herhalde," dedi.

"Sahi, neydi adi? Howard'di, degil mi?"

"Harry. Bana sorarsan, berbat, siradan bir ad."

Ansizin yüregine bir agirlik çöktü Mr Dursley'nin, "Ha, sahi," dedi. "Evet, bence de öyle."

Yukari yatmaya çıkarlarken bu konuda baska tek söz söylemedi. Mrs Dursley banyodayken, Mr Dursley yatak odasının penceresine uzandı, n bahçeye baktı. Kedi hâlâ oradaydı. Sanki birs ey bekliyomusgibi Privet Drive'a bakıyordu boyuna.

Hayal mi görüyordu yoksa? Bütün bunların Potter'larla bir ilgisi olabilir miydi? Eger varsa... eger o karıkocayla akrabalıkları ortaya çıkarsa - eh, buna da katlanamazdı doğrusu.

Yattılar. Mrs Dursley hemen uyudu, ama gözlerine uyku girmiyordu Mr Dursley'nin, kafası karmakarıstıktı. Uykuya dalmadan önce, Potterların bu işle bir ilgileri olsa bile, ne kendisine ne de Mrs Dursley'ye yanasamayacaklarını düsündü de rahatladı. Potter'lar onun da, Petunia'nın da kendileri için, kendilerine benzeyenler için ne dsndklerini pekl biliyorlardı... Bu olanlara onun da, Petunia'nın da bulasması olanaksızdı. Esnedi, yan döndü. Kendilerini etkilemezdi bu...

Nasıl da yanılıyordu.

Mr Dursley tedirgin bir uykuya dalıyordu belki, ama dışarıda, duvarın üstündeki kedinin uykusu himi hiç gelmemisti. Heykel gibi oturuyordu orada; gözlerini, hiç kırpmadan Privet Drive'ın u ksesine dikmistı. Yan sokakta bir arabanın kapısı çarpıldığında da, tepesinden iki baykusszldğnde de titremedi bile. Hiç kipirdamadan öylece durdu, gece yarısına kadar.

Kedinin baktığı ksede bir adam belirdi; öylesine ansızın, öylesine sessizce belirmisti ki, sanki yerden fıst kımışgibiymi. Kedinin kuyruğu titredi, gözleri kisildi.

Böyle bir adamın benzeri Privet Drive'da daha önce hiç grlmemisti. Uzun boyluydu, zayıftı; saçının sakalının kırlarına bakılırsa çok yaşıydı; saçı da sakalı da kemerine sikistirecek kadar uzundu. Uzun giysiler vardı üstünde, yerleri süpüren mor bir pelerin, uzun topuklu, tokalı çizmeler giymisti. Açık mavi gözleri, dar çerçeveli gözlüğünün arkasından isil isil parlıyordu; upuzun, kemerli burnu sanki en az iki kere kırılmışa benziyordu. Bu adamın adı Albus Dumbledore'du.

Albus Dumbledore, adından çizmelerine kadar hibirs eyinin hoskarsılanmadığı bir sokağa geldiğinin farkında değildi. Pelerinini karıstırmaktaydı boyuna, birs ey arıyordu. Ama gzetlendiğinin farkına vardı, basını kaldırdı ansızın, sokanın öteki ucundan kendisine gözlerini dikmiskediye baktı. Nedense, kedinin varlığı onu pek eğlendirmisti. Kıkırdayarak, "Bilmeliydim bunu," diye mirıldandı.

Aradığı eyi i cebinde buldu. Gmsbir akmaktı bu. Kapasını açtı, havaya kaldırdı, aktı. En yakındaki sokak lambası püf diye snverdi. Yine aktı - bir sonraki lamba da karanlığa gömüldü. On iki kere aktı Pfr', sokakta sadece iki isilti kalıncaya kadar - kendisini gözetleyen kedinin gözleriydi bunlar. S imdi pencereden kim bakarsa baksın, isterse boncuk gözlü Mrs Dursley, aşağıda kaldırımda neler olup bittiğini göremezdi. Dumbledore, Pfr' pelerininin i cebine koydu; dört numaraya yollandı, duvara, kedinin yanına oturdu. Bakmadı ona, ama bir süre sonra konustu.

"Sizi burada görmek ne güzel, Profesör McGonagall."

Tekire döndü gülümseyerek, ama kedi gitmişti. Tıpkı onun gözlerinin çevresindeki çizgileri andıran dört kse bir gözlük takmışasıka suratlı bir kadına gülümsediğini fark etti. Kadının da bir pelerin vardı sırtında, zümrüt yesili bir pelerin. Siyah saçları simsiki toplanmisti. Belirgin bir tedirginlik vardı üstünde.

"Ben olduğumu nereden anladınız?" diye sordu.

"Sevgili Profesör, hiçbir kedinin bu kadar kaskatı oturduğunu grmemistim."

Profesör McGonagall, "Bütün gün siz de bir tuğla duvarın üstünde otursaydınız, siz de kaskati kesilirdiniz," dedi.

"Bütün gün mü? Kutlamalara katılmadan mı? Ben buraya gelirken en az bir düzines ölene, eğlenceye rastladım."

Profesör McGonagall öfkeyle burnunu çekti.

Sabirsızca, "Evet, doğru, herkes kutluyor," dedi. "Biraz daha dikkatli olmaları gerekirdi, ama hayır -Muggle'lar bile birşeyler döndüğünü fark ettiler. Haberlerinde verdiler." Basini Dursley'lerin karanlık salon pencerelerine çevirdi. "Duydum. Baykussürüleri... kayan yıldızlar... Eee, o kadar da aptal degiller. Nasıl olsa birşeylerin farkına varacaklardı. Kent'te kayan yıldızlar - mutlaka Dedalus Diggie'dir. Hiç akillanmadı."

Dumbledore, incelikle, "Onları suçlayamazsınız," dedi. "On bir yıldır pek birşey kutladığımız yok."

Profesör McGonagall, "Biliyorum," dedi tedirgince. "Ama dağıtmamız için bir neden değil bu. İnsanlar düpedüz dikkatsizlik ediyorlar, sokaklara fırlamışlar güpegündüz, sırtlarında Muggle giysileri bile yok, boyuna dedikodu ediyorlar."

Dumbledore'a yan yan baktı sertçe, birşey söylemesini bekliyor gibiydi, ama birşey söylemedi. Dumbledore, Profesör de devam etti: "Sonunda Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen'in kayıplara karıştığı gün, tam o gün Muggle'ların bizi öğrenmeleri ne de güzel ya. Gerçekten kayıplara karıştı mı dersiniz, Dumbledore?"

"Öyle görünüyor," dedi Dumbledore. "Sevinmemiz gerek. Limons erbeti içer miydiniz?"

"Ne içer miydim?"

"Limons erbeti. Muggle'ların bir çeşit tatlı içeceği. Hosuma gidiyor."

Şimdi limons erbetinin sırası olmadığı düşünün Profesör McGonagall, "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukça. "Söylediğim gibi, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen gittiyse bile -"

"Sevgili Profesör, sizin gibi mantıklı biri onu gerçek adıyla anabilir, öyle değil mi? Bütün bu 'Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen' saçmalığı - on bir yıldır söylüyorum herkese, onu gerçek adıyla anın diye, Voldemort deyin." Profesör McGonagall ürktü, ama o sırada iki limons erbeti açan Dumbledore farkına varma ii bunun. "Boyuna 'Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen' deyip durmanın ne anlamı var? Voldemort adından korkmak için bir neden göremiyorum."

Yarı bitkinlik, yarı hayranlıkla, "Sanıyorum, sizin için yok," dedi Profesör McGonagall. "Ama siz bas kasınız. Herkes biliyor, Kim-Olduğunu-bilirsin-sen peki peki, Voldemort'un korktuğu tek kişi sizsiniz."

Dumbledore, "Beni imartıyorsunuz," dedi usulca. "Voldemort'da benim hiç edinemeyeceğim güçler vardı."

"Bunun nedeni sizin o güçleri kullanmayacak kadar -s ey - soylu olmanız."

"İyi ki karanlıktayız. Madam Pomfrey yeni kulaklıklarımı sevdiğini söylediğinden beri bu kadar kızarmamıştım."

Profesör McGonagall, Dumbledore'a öyle bir baktı sertçe, "Uçusan söylentilerin yanında baykusların sözü bile edilmez," dedi. "Herkes ne diyor, biliyor musunuz? Niye kayıplara karışmış? Sonunda niye vazgeçmiş?"

Anlaşılan Profesör McGonagall konuşmanın en can alıcı noktasına gelmişti, bütün gün soğuk sert bir duvarda bekleyip durmasının gerçek nedeniydi bu, yoksa ne kedi ne de kadın olarak Dumbledore'a gözlerini böyle yırtıcı bakışlar fırlatarak dikemezdi imdi. "Herkes" ne söylerse söylesin, Dumbledore bunların gerçek olduğunu belirtinceye kadar hiçbir şey inanmayacağı apaçık ortadaydı. Ama o sırada bir baska limons erbeti seçmekteydi Dumbledore, yanıt vermedi.

"Anlatılanlara göre," diye üsteledi Profesör McGonagall, "Voldemort dün gece Godric's Hollow'da görülmüş. Potter'ları bulmaya gitmişoraya. Söylentilere bakılırsa, Lily ile James Potter galiba - galiba ölmüşler "

Dumbledore basını önüne eğdi. Profesör McGonagall derin bir soluk aldı.

"Lily ile James...I nanamıyorumI nanmak istemedim buna... Ah, Albus..."

Dumbledore elini uzatıp omzuna vurdu onun Acili bir sesle, "Biliyorum... Biliyorum..." dedi.

Konusmayı sürdürürken Profesör McGonagall'ın sesi titriyordu. "Hepsi bu kadar değil Potter'ların oğlunu, Harry'yi de öldürmeye kalkmış, kim-olduğunu-bilirsin-sen. Ama öldürememiş. O küçük çocuğu öldürememesinin Nedenini, nasılını kimse bilmiyor, ama söylentilere bakılırsa, Harry Potter'i öldüremeyince Voldemort'un gücü de yok oluvermiş- bu yüzden kayıplara karışmışiste."

Dumbledore kederle bassallayarak onu onayladı.

Profesör McGonagall, "Acaba - acaba doğru mü?" diye kekeledi. "Bütün o yaptıklarından sonra... o kadar insani öldürdükten sonra... küçük bir çocuğu öldüremez miydi? Akıl almayacak bir şey... böyle bir şey yapamaz mıydı... Tanrı askına, nasıl oldu da Harry sağ kaldı?"

"Sadece tahmin yürütebilirim," dedi. "Belki aslini hiç öğrenemeyeceğiz."

Profesör McGonagall bir dantel mendil çıkarıp gözlüğünün altından gözlerini kuruları. Dumbledore da burnunu çekerek cebinden bir altın saat çıkardı, onu inceledi. Çok garip bir saati bu. On iki yelkovanı vardı, ama hiç rakam yoktu üstünde; rakamlar yerine, çevresinde küçük gezegenler hareket ediyordu. Bunların herhalde bir anlamı vardı Dumbledore için, çünkü yeniden yerine koydu saati, "Hagrid gecikti," dedi. "Sahi, burada olacağımı sanırım o söylemiştir size, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Profesör McGonagall. "O kadar yer dururken kalkıp neden buraya geldiğinizi sanırım anlatmayacaksınız bana."

"Harry'yi teyzesiyle enistesine getirmeye geldim. Ailesinden sadece onlar kaldı imdi."

Profesör McGonagall, ayağa fırlayıp dört numarayı göstererek, "Yani - burada oturan insanlardan mı söz ediyorsun yoksa?" diye bağırıldı. "Dumbledore - bunu yapamazsın. Bütün gün onları gözetledim. Onlar kadar bize hiç mi hiç benzemeyen başka iki kişi yoktur. Bir de oğulları var - gördüm onu, s eker alsın diye çığlıklar atarak annesini sokak boyunca tekmeledi durdu. Harry Potter gelip burada mı oturacak!"

Dumbledore, kesin bir sesle, "Burası onun için en iyi yer," dedi. "Büyüyünce teyzesiyle enistesini ona her şeyi anlatırlar. Onlara bir de mektup yazdım."

Profesör McGonagall, yeniden duvara oturarak, ciliz bir sesle, "Mektup mu?" diye tekrarladı. "Gerçekten, Dumbledore, bütün bunları bir mektupla açıklayabileceğini mi sanıyorsun? Bu insanlar onu hiç anlamayacak! Ünlü olacak ileride - bir efsane olacak - gelecekte bugün Harry Potter Günü olarak anılırsa hiç asmam -Harry üstüne kitaplar yazılacak - dünyamızdaki bütün çocuklar onun adını öğrenecek!"

Dar çerçeveli gözlüğünün üstünden son derece ciddi bakarak, "Tastamam öyle," dedi Dumbledore. "Her çocuğun basını döndürebilir bu. Daha yürümeden, konuşmadan üne kavusmak! Hiç hatırlamayacağı bir şey yüzünden ünlü olmak! Anlamıyor musunuz, böylesi çok daha iyi, hiç olmazsa anlayacağı zamana kadar bütün bunlardan uzak kalır."

Profesör McGonagall ağzını açtı, fikrini değiştirdi, yutkundu, sonra, "Evet - evet, haklısınız, elbette," dedi. "Ama çocuk nasıl geliyor buraya, Dumbledore?" Sanki Harry altında saklanıyormuş gibi onun pelerinine bir göz attı ansızın.

"Hagrid getiriyor onu."

"Hagrid'e böylesine önemli bir şey için güvenmek -akıllıca mı sizce?"

"Hagrid'e canımı bile emanet ederim," dedi Dumbledore.

Profesör McGonagall, hasetle, "Yüregi bizimle birlikte, ben de biliyorum bunu," dedi, "ama dikkatsiz olduğunu da göz ardı edemezsiniz. Birazcık - neydi o?"

Çevrelerindeki sessizliği uzaklardan bir motor sesi bozmuştu. Sokagin iki başına bakarak bir tasit isigini aramaya başladılar, ses gittikçe yükseldi, kafalarını gökyüzüne çevirdikleri sırada gümbürtüye dönüştü - havadan koca bir motosiklet inip yola, tam önlerine kondu.

Motosiklet kocamandı gerçi, ama onu kullanan adamın yanında hiç kalıyordu. Sıradan bir adamın yaklaşıp iki kati kadar uzun, en az beskati kadar kaslı ismandı. Dudak uçuklatacak kadar iri ve yabaniydi - çalıya benzer siyah uzun saçlarıyla sakalı yüzünün büyük bölümünü örtüyordu, çöp bidonu kapakları büyüklüğünde elleri vardı, deri çizmeli ayakları yunus yavrularına benziyordu. Uçsuz bucaksız, kaslı kollarında battaniyeden bir bohça tutuyordu.

"Hagrid," dedi Dumbledore, rahatlamışa benziyordu. "Sonunda! O motosikleti nereden buldun?"

"Ödünç aldım, Profesör Dumbledore, efendim," dedi dev; konuşurken dikkatle motosikletten indi. "Genç Sirius Black ödünç verdi. Onu getirdim, efendim."

"Bir sorun çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, efendim - ev neredeyse yerle bir olmuştu, ama Muggle'lar üsüşmeden onu çıkarmayı basardım. Bristol üstünde uçarken uykuya daldı."

Dumbledore ile Profesör McGonagall bohçaya egildiler. İçinde, belli belirsiz, misil misil uyuyan bir bebek, bir oğlan çocuğu vardı. Alnındaki simsiyah saç buklelerinin altından imsege benzer garip biçimli bir kesik görülmüyordu.

"Yoksa oraya mı?" diye fısıldadı Profesör McGonagall.

"Evet," dedi Dumbledore. "O iz yasami boyunca kalacak."

"Siz bu konuda birs ey yapamaz miydiniz, Dumbledore?"

"Yapabilecek olsaydim bile yapmazdim. I zler yararli olabilir bazen. Benim sol dizimde de bir tane var, Londra Metrosunun kusursuz bir haritasi. Neyse - ver onu bana, Hagrid -s u isi bitirelim."

Dumbledore, Harry'yi kollarina alip Dursley'lerin evine yöneldi.

"Acaba - acaba ona hosça kal diyebilir miyim, efendim?" diye sordu Hagrid.

Kocaman, killi kafasini Harry'nin üstüne egdi, ona saçli sakalli bir öpücük kondurdu. Sonra, birdenbire, yarali bir köpek gibi ulumaya basladi.

"Sss!" diye fisildadi Profesör McGonagall. "Muggle'lari uyandiracaksin!"

Hagrid, "Ö-ö-özür dilerim," diye hiçkirdi; benekli, büyük bir mendil çikarip yüzünü içine gömdü. "Ama da-da-dayanamıyorum - Lily ile James öldüler - zavalli minik Harry de Muggle'larla yasayacak -"

Profesör McGonagall, çekinerek koluna dokundu Hagrid'in, "Evet, evet, çok aci birs ey bu, ama kendini toparla, Hagrid, yoksa bizi fark ederler," diye fisildadi; o orada Dumbledore alçak bahçe duvarini asmis, ön kapiya varmistti. Usulca esige birakti Harry'yi, pelerininden bir mektup çikarip bohçaya tikistirdi, sonra da ötekilerin yanina döndü. Bir dakika boyunca üçü de orada durup küçük bohçaya baktilar; omuzlari sarsiliyordu Hagrid'in, Profesör McGonagall öfkeyle gözlerini kirpistiriyordu, Dumbledore'un gözlerinden fiskiran o parlak isik ise bütün bütüne sönmüsgibiydi.

Sonunda, "Eh," dedi Dumbledore, "bu kadar. Artik burada isimiz yok. Gidip kutlamalara katilalim bari."

Boguk mu boguk bir sesle, "Yaa," dedi Hagrid. "Ben önces u motosikletten kurtulayim. I yi geceler, Profesör McGonagall - Profesör Dumbledore, efendim."

Hagrid, sirilsiklam gözlerini ceketinin koluna silerek kendini motosiklete atti, motoru çalıştirdi; gürültüyle havalandi motosiklet, geceye karisti.

Dumbledore, "Umarim yakinda yine görüşürüz, Profesör McGonagall," dedi, onu basıyla selamladi. Profesör McGonagall da karsilik olarak burnunu çekti.

Dumbledore dönüp sokak boyunca yürümeye basladi. Köseye varinca durdu, gümüsPüfür'ü çıkardi. Bir kere çakti onu, on iki isik topu sokak lambalarına yerlesti hemen, Privet Drive bir anda turuncu oluverdi; Dumbledore, sokağın öteki ucunda tekir bir kedinin süzülerek köseyi döndüğünü gördü. Dört numaranin basamaklarında battaniyeden bohçayi da seçebiliyordu.

"Talihin açık olsun, Harry," diye mirildandi. Topuklارينin üstünde döndü, pelerininin bir hisirtisiyla yok oluverdi.

Bir meltem çıktı, mürekkep rengi göğün alanda sessizce, düzenli bir biçimde uzanan, s asirticis eylerin en son olabilecegi bu sokağın, Privet Drive'in tertemiz çaliliklarini titretti. Harry Potter, uyanmadan, battaniyenin içinde bir yandan bir yana döndü. Minicik eliyle yanındaki mektubu kavramisti; uykudaydi, özel biri olduğunu bilmiyordu, ünlü biri olduğunu bilmiyordu, birkaç saat sonra süts iselerini koymak için kapiyi açacak olan Mrs Dursley'in çigliğiyla uyanacagini bilmiyordu, önündeki birkaç haftayi kuzeni Dudley tarafından itilip kakilarak, çimdiklenerek geçireceğini de bilmiyordu... Nereden bilsin, o anda ülke

boyunca gizlice toplanip kadeh kaldırıyordu insanlar, "Harry Potter'a," diyorlardı fısıltıyla, "saklanan çocuğa!"

İKİNCİ BÖLÜM

Yok Olan Cam

Dursley'lerin uyanıp da evlerinin önündeki basamaklarda yegenlerini bulmalarından bu yana yaklaşık on yıl geçmişti, ama Privet Drive pek değişmemişti. Güneşine o düzenli bahçelerde yükseliyor, Dursley'lerin sokak kapısındaki pirinç dört numarayı isil isil parlatıyordu; salonlarına süzülüyordu sonra; salon, Mr Dursley'nin baykuslar üstüne o kara haberleri izlediği gece nasılsa, şimdi de öyle sayılırdı Aradan ne kadar zaman geçtiğini sadece öminenin rafındaki fotoğraflar belirtiyordu. On yıl önce, değişik renklerde tostparlaks apkalar giymiskocaman, pembe bir deniz topunu gösteren sürüyle fotoğraf vardı orada - ama Dudley Dursley bebek değildi artık, şimdi fotoğraflarda iriyarı sarısin bir çocuk vardı, ilk bisikletine binerken, lunaparkta atlıkarıncada, babasıyla bilgisayar oyunu oynarken, annesi tarafından kucaklanmış öpülürken Artı evde bir başka çocuğun da yaşadığını gösteren hiç bir belirti yoktu odada.

Ama h"1" ıvdi Harry Potter, o sırada uyukluyordu, uzun sürmeyecekti uykusu. Petunia Teyzesi uyanıktı, günün ilk gürültüsü de onun tiz sesiyle oluştu.

"Kalk! Kalksana! Hadi!"

Harry irkilerek uyandı. Teyzesi kapıyı tıklattı yine.

"Kalk!" diye bağırdı. Harry onun mutfaga doğru yürüdüğünü duydu, sonra da fırının üstüne konulan tavanın sesini. Dönüp sırtüstü yattı, gördüğü düşü hatırlamaya çalıştı. Çok güzel bir düşü. Uçan bir motosiklet vardı düşte. Sanki aynı düşü daha önce de görmüşgibi garip bir duyguya kapıldı.

Teyzesi kapının önüne geldi yine.

"Daha kalkmadın mı?" diye seslendi.

"Kalkıyorum," dedi Harry.

"Hadi, kiptardan artık. Pastirmalara göz kulak ol. Sakin yakayım deme, Duddy'nin doğum gününde herkes kusursuz olmalı.

Harry homurdandı.

Teyzesi, "Ne dedin sen?" diye seslendi kapının arkasından.

"Hiçbirs ey, hiçbirs ey..."

Dudley'nin doğum günü - nasıl olmuştı da unutmıştı? Ağır ağır yataktan çıktı Harry, çorap aramaya koyuldu. Yatağının altında bir çift buldu, teklerden birinin üstündeki örümceği çekip aldıktan sonra ayaklarına geçirdi. Örümceklere alışıktı, merdivenin altındaki dolap örümceklerle doluydu çünkü, kendisi de orada yatıyordu.

Giyinince hole inip mutfaga geçti. Masa, Dudley'nin doğum günü amaganlarından görünmüyordu sanki.

Anlasılan, istediği o yeni bilgisayara kavusmustu Dudley, ikinci televizyonla yarisbisikleti de cabası. Dudley'nin neden bir yarisbisikleti istedigine akıl erdiremiyordu Harry, Dudley çok ismandi çünkü, bedenini çalıştırmaktan da nefret ederdi - tabii bir baskasını yumruklamak dışında. Dudley'nin en sevdiği kum torbası Harry'ydi, ama kovalarken onu bir türlü yakalayamazdı. Görünüsünden pek belli değildi, ama Harry çok hızlıydı.

Belki de karanlık bir dolapta yaşamakla ilgisi vardı bunun, ama Harry yasına göre çok ufaktı, çok da cilizdi. Dudley'nin eski elbiselerini giymek zorunda kaldığı için, olduğundan da ufak ve ciliz gösteriyordu; Dudley ise ondan yaklaşık dört kat iriydi. İncecik bir yüzü vardı Harry'nin, kemikleri fırlamış dizleri, siyah saçları, yemyesil gözleri vardı. Taktığı yusuvarlak gözlük dünyanın seloteyp'iyle tutturulmuştu, Dudley yumruğu hep burnuna yapıştırırdı çünkü. Harry'nin görünüsünde hosuna giden teksiy, alnındaki imsek biçimindeki yara iziydi. Kendini bildi bileli vardı bu; hatırlıyordu, Petunia Teyze'ye sorduğu ilk soru, bu izin nasıl olduğuydu.

"Annenle babanın öldüğü otomobil kazasında," demisti teyzesi. "Baska soru sorma."

Soru sorma - Dursley'lerle huzur içinde yaşamının ilk kuralı buydu.

Harry pastirmaları çevirirken mutfaga Vernon Eniste girdi.

Günaydın yerine, "Saçlarını tarasana!" diye kükredi.

Vernon Eniste haftada ortalama bir kere gazetesinin tepesinden bakıp Harry'nin berbere gitmesi gerektiğini söylerdi. Harry saçlarını sınıf arkadaşlarının toplamından daha sık kestiriyordu, ama fark etmiyordu, saçları boyuna büyüyordu iste, fıskırcasına.

Dudley annesiyle mutfaga geldiğinde Harry tavada yumurta yapmaktaydı. Vernon Eniste'ye çok benziyordu Dudley. Kocaman, pembe bir yüzü vardı; boynu yok gibiydi; gözleri ufaktı, suluydu, maviydi; sarı saçları tostoparlak kafasına yapısiyordu. Petunia Teyze onun bir bebek meleğe benzediğini söylerdi hep - Harry ise peruk takmış bir domuza benzediğini söylerdi.

Harry pastirmalı yumurta tabaklarını masaya koydu, pek yer olmadığı için güç bir şeydi bu. Bu arada Dudley armağanlarını sayıyordu. Suratı asıldı.

Annesiyle babasına bakarak, "Otuz altı," dedi. "Geçen yıldan iki eksik."

"Sekerim, Marge Hala'nın armağanını saymadın; bak, burada, annenle babanın koca armağanının altında."

Dudley, kiplirmizi kesilerek, "Peki, otuz yedi öyleyse," dedi. Dudley kasırgasının yaklaşmakta olduğunu sezen Harry, ne olur ne olmaz, belki Dudley masayı devirir diye, kurt gibi pastirmaya saldırdı.

Petunia Teyze de tehlikeyi sezinlemisti besbelli, çabucak, "Bugün çıkınca sana iki armağan daha alacağım," diye atıldı. "Buna ne dersin, kusum? iki armağan daha. Oldu mu?"

Bir an düşündü Dudley. Çetin bir soruydu bu. Sonunda, ağır ağır, "Öyleyse," dedi, "otuz... otuz..."

"Otuz dokuz, bir tanem," dedi Petunia Teyze.

"Haa." İskemlesine çöktü Dudley, en yakındaki pakete uzandı. "İyi öyleyse."

Vernon Eniste kikirdadi.

"Küçük yumurcak parasinin karsiligini istiyor, tipki babasi gibi. Yasa, Dudley!" Dudley'nin saçlarini karis tirdi.

Telefon çaldi o anda, Petunia Teyze açmaya gitti, Harry'yle Vernon Eniste de Dudley'nin yarisbisikleti, sinema kamerasi, uzaktan kumandali uçak, on alti yeni bilgisayar oyunu ve video paketlerini açmasini seyrettiler. Dudley tam altin saat paketini açıyordu ki, Petunia Teyze döndü telefondan, hem öfkeli, hem endiseliydi.

"Haberler kötü, Vernon," dedi. "Mrs Figg'in bacagi kırılmış. Onu alamıyor." Basiyla Harry'yi isaret etti.

Dudley'nin agzi dehsetle açildi, ama Harry'nin yüregi hopladi. Dudley'nin her dogum gününde annesiyle babasi onunla bir arkadasini gezmeye götürürlerdi, lunaparka, hamburgerciye ya da sinemaya. Her yıl da, iki sokak ötede oturan o deli kocakariyla, Mrs Figg'le kalirdi Harry. Nefret ederdi oradan. Bütün ev lahana kokardi; Mrs Figg de gelmisgeçmisne kadar kedisi varsa, hepsinin fotografini gösterirdi.

"Ne olacaks imdi?" dedi Petunia Teyze, bu isi sanki o tasarlamisgibi, öfkeyle Harry'ye bakti. Harry, Mrs Figg'in bacadinin kırilmasina üzülmeye gerektigini düşünüyordu, ama kolay degildi bu; öyle ya, Tibbles'i, Snowy'yi, Mr Paws'u, Tufty'yi koskoca bir yıl görmeyecekti.

Vernon Eniste, "Marge'i arasak," diye önerdi.

"Saçmalama, Vernon, nefret ediyor o çocuktan."

Dursley'ler Harry'den hep böyle söz ederlerdi, sanki kendisi orada yokmusgibi - ya da söylenenlerin zaten farkina varamayacak i grenç birs eymis, bir sümüklüböcekmişgibi.

"Yas eye ne dersin?.. Neydi adi, arkadasin Yvonne?"

Petunia Teyze, "Majorca'da tatilde," diye kestirip attı.

Harry umutla, "Beni burada da birakabilirsiniz," diye söze karisti (bir degisiklik olur, televizyonda istedig ini seyreder, belki de Dudley'nin bilgisayarini karistirabilirdi).

Petunia Teyze sanki bir limon yutmusgibi bakti.

Homurdandi: "Dönüp de evi alt üst olmusbulalim diye mi?"

"Evi yıkmam," dedi Harry, ama dinleyen yoktu ki.

Petunia Teyze, agir agir, "Onu da hayvanat bahçesine götürebiliriz," dedi, "... arabada kalir..."

"Araba yepyeni, tek basina birakamayiz..."

Dudley bagira bagira aglamaya basladi. Pek agladigi yoktu aslinda, bunu yillar önce birakmisti, ama suratini burusturup inlerse, annesinden ne isterse alabilecegini biliyordu.

"Agucuk gugucugum, aglama, anneci gin o çocuğun en güzel gününü berbat ekmesine izin vermeyecek!" diye bagirdi Petunia Teyze, Dudley'ye sarildi.

Dudley, yapmacık hiçkırıklarla sarsılarak, "Onun...gelmesini... is-is-istemiyorum!" diye bagirdi. "Hers eyin tadini ka-kaçiriyor hep!" Annesinin kollan arasindaki bosluktan Harry'ye pis pis siritti.

Ama o sirada kapi çalindi - "Aman, Tanrim, geldiler!" dedi Petunia Teyze çilgincasina - bir an sonra da Dudley'nin en iyi arkadasi Piers Polkiss, annesiyle girdi. Siska bir çocuktu Piers, surati siçana benziyordu. Dudley'nin yumrukladigi çocuklarin ellerini arkalarindan o tutardi genellikle. Dudley yapmacık aglamasini hemen kesti.

Harry yarim saat sonra Dursley'lerin arabasinin arka koltugunda Piers ve Dudley'yle birlikte ömründe ilk kere hayvanat bahçesine giderkens ansina inanamiyordu. Teyzesiyle enistesii baska bir çare bulamamis lardi, ama yola çikmadan önce Vernon Eniste, Harry'yi bir kenara çekmisti.

Kocaman mosmor suratim Harry'nin yüzüne yaklastirarak, "Seni uyariyorum," demisti, "bak, çocuk, senis imdiden uyariyorum - bir numara yapmaya kalkarsan, herhangi birs ey yaparsan - Noel'e kadar o dolabin içinde kalirsin."

"Ben birs ey yapmayacagim ki," demisti Harry, "yeminle..."

Ama Vernon Eniste inanmamisti ona. Zaten kimse inanmiyordu.

Sorun Harry'nin bulunduğu yerlerde garips eyler olmasindan kaynaklaniyordu, Dursley'lere bu olaylarda kendisinin parmagi olmadigini söylemek bosunaydi.

Bir keresinde, Harry'nin berbere gittiği gibi gelmesinden bikan Petunia Teyze, mutfaktaki makasi alip saçlarini kesmis, onu damdazlak birakmisti, "o korkunç izi örtmek için" perçemine dokunmamisti sadece. Dudley, Harry'yi Öyle gömünce gülmekten kirlmisti; Harry'nin de ertesi gün okulu düşünmekten gözüne uyku girmemisti, zaten o çuval gibi pantolonuyla, seloteypli gözlüğüyle dalga geçen geçeneydi. Ama ertesi sabah kalkinca saçlarini Petunia Teyze kirkmadan nasilsa, öyle bulmustu. Saçlarimi o kadar çabuk nasıl çiktiğini açıklamasina olanak yoktu, ne söylediyse dinletememis, bir hafta dolap cezasina çarptirilmisti.

Bir baska keresinde, Poturda Teyze ona Dudley'nin berbat mi berbat eski bir kazagini (turuncu benekli, kahverengi) giydirmeye çalisiyordu. Kafasindan geçirmeye zorladikça, kazak küçüldükçe küçülüyordu, sonunda el kadar bir kuklanin giyebileceği kadar oldu, ama Harry'ye uymasi olanaksizdi. Petunia Teyze, kazagin yıkarken çektiğine karar verdi, Harry de cezalandirilmadiği için derin bir soluk aldı.

Öte yandan, okul mutfaklarinin daminda yakalandigi için basi adamakilli derde girmisti. Dudley'nin çetesi her zamanki gibi onu kovalamaktaydi, Harry kendini birdenbire bacanın üstünde otururken buluvermisti, baskalari gibi o das asimisti buna. Dursley'ler, okul müdiresinden, Harry'nin damlara tirmandigini bildiren pek öfkeli bir mektup almislardi. Harry'nin bütün yapmaya çalistiği (kilitli dolap kapisinin arkasindan Vernon Eniste'ye bagirarak söylediği gibi) mutfaklarin önündeki çöp bidonlarinin üstünden atlamakti. Tam atlarken rüzgârın onu kaldirip uçurdugunu düşünüyordu Harry.

Ama bugün hiçbir terslik olmayacakti. Günü okul, dolap ya da Mrs Figgs'in lahana kokan salonu disinda bir yerde geçirmek, Dudley ve Piers'la birlikte olmaya degerdi.

Vernon Eniste, arabayi kullanirken Petunia Teyze'ye boyuna yakiniyordu. Hers eyden yakinmak hosuna giderdi; işçiler, Harry, kurul, Harry, banka ve Harry en çok yakindiği konulardan birkaçıydi. Bu sabah motosikletlerden yakiniyordu.

Yanlarindan bir motosiklet hizla geçerken, "... genç serseriler, deli gibi sürüyorlar," dedi.

Ansizin hatirladi Harry. "Düsümde bir motosiklet gördüm," dedi. "Uçuyordu."

Vernon Eniste az kalsin önündeki arabaya toslayacakti. Arkaya dönerek Harry'ye bagirdi, surati biyikli dev bir pancara dönmüştü: "MOTOSIKLETLER UÇMAZ!"

Dudley ile Piers kikirdadilar.

"Biliyorum uçmadiklarini," dedi Harry. "Sadece bir düstü bu."

Keske birsey söylemeseydim diye geçirdi içinden. Dursley'leri onun soru sormasindan daha çok sinirlendiren birsey varsa, o da herhangi birseyin olagandisi davranislariyla ilgili konusmasiydi; konu ister düs, ister çizgi film olsun, fark etmezdi - böylece onun sakincali düsüncelere kapilabilecegini düsünüyorlardi herhalde.

Piril piril bir cumartesiydi, hayvanat bahçesi ailelerle doluydu. Dursley'ler Dudley ile Piers'a kocaman çikolatali dondurmalar aldilar kapida; ama çabuk davranip hemen uzaklasamadilar oradan, satici kadin Harry'ye ne istedigini sordugu için, ona da ucuzundan bir limonlu almak zorunda kaldilar. Pek de fena degilmisdiye düsündü Harry, bir yandan dondurasini yaliyor, bir yandan da kafasini kasiyan, inanilmaz derecede Dudley'ye benzeyen bir gorili seyrediyordu, bir de sarisin olsaydi tamamdi.

Harry'nin uzun süredir geçirdigi en güzel sabahdi bu. Öğle yemegine dogru hayvanlardan sikilmaya baslayan Dudley ile Piers yine keyfe gelip kendisini yumruklayabilirler diye, Dursley'lerin biraz ötesinde yürümeye özen gösteriyordu. Hayvanat bahçesinin lokantasinda yediler yemeklerini, Dudley dondurmasi yeteri kadar büyük degil diye kiyameti kopardi, Vernon Eniste bir dondurma daha getirtti ona, Harry'nin de kendi dondurasini yemesine izin verildi.

Harry bütün bunlarin hayra alamet olmadigini sonradan anlayacakti.

Yemekten sonra sürüngenler bölümüne gittiler. Burasi serindi, karanlikti, duvarlar boyunca aydinlatilmis cam kafesler siralanmisti. Camlarin arkasinda her çeşit kertenkele, her çeşit yilan tahta parçalarinin, taslarin üstünde sürünüyor, kayiyordu. Dudley ile Piers büyük zehirli kobralarla insanlari sararak öldüren koca pitonlari görmek istediler. Dudley oradaki en büyük yilani hemen buldu. O kadar iriydi ki yilan, Vernon Eniste'nin arabasini iki kere sarar, onu ezerek çöp bidonuna çevirebilirdi - ama pek havasinda degildi o sirada. Aslinda, misil misil uyuyordu.

Dudley burnunu cama dayamis, gözlerini parildayan kahverengi pullara dikmisti.

"Kimildats unu," diye uludu babasina. Vernon Eniste cama vurdu, ama yilan kilini bile kipirdatmadi.

"Bir daha," diye buyurdu Dudley. Vernon Eniste parmaklariyla bir daha tiklattı cami, ama yilan uyumayi sürdürdü.

Dudley, "Çok sikici," diye inledi. Aradan uzaklasti.

Harry cam kafese yanasip uzun uzun bakti yilana. Yilan da sikintidan ölmüsse, hiç asirmazdi dogrusu -gün boyunca parmaklariyla cami tiklatarak kendisini tedirgin eden ahmak insanlardan baska kimsesi yoktu ki. Bir dolabi yatak odasi olarak kullanmaktan beterdi bu, orada tek ziyaretçi seni uyandırmak için kapiyi yumruklayan Petunia Teyze'ydi gerçi, ama hiç olmazsa evin içinde dolasabilirdin.

Yilan boncuk gözlerini açti ansizin. Usulca, çok usulca basini kaldirdi, gözleri Harry'nin gözlerinin hizasina

gelinceye kadar.

Göz kirpti.

Harry gözlerini dikti ona. Sonra, bir bakan var mi diye çevresine göz attı. Bakan yoktu. O da yilana baktı sonra, göz kirpti.

Yılan kafasını Vernon Eniste'yle Dudley'ye doğru uzattı, sonra gözlerini tavana dikti. Yine Harry'ye baktı, sonra; bakişından ne dediği açıkça belliydi: "Hep aynı"

Harry, "Biliyorum," diye mirıldandı camın arkasından, yılanın kendisini isitip isitmediğini bilemiyordu. "Gerçekten pek tatsız olmalı."

Yılan cösküyle kafasını salladı.

"Sahi, nereden geliyorsun sen?" diye sordu Harry.

Yılan kuyruğunu cam kafesin yanındaki küçük yazıya doğru uzattı. Harry baktı.

Boa Yilani, Brezilya.

"Güzel miydi orası?"

Boa yilani kuyruğuyla yazıyı gösterdi yine, Harry okudu: Bu örnek, hayvanat bahçesinde yetiştirilmiştir. "Haa, anladım - demek Brezilya'da hiç bulunmadın?"

Yılan başını iki yana sallarken, Harry'nin arkasında kopan bir çığlık ikisini de havalara sıçrattı. "DUDLEY! MR DURSLEY! GELİN BAKINS U YILANA! NELER YAPIYOR, İNANAMAYACAKSINIZI"

Dudley, yalpalaya yalpalaya, olanca hızıyla geldi.

Harry'nin kaburgalarına bir yumruk indirerek, "Çekil yoldan," dedi. Hazırlıksız yakalanmıştı Harry, beton zemine kapaklandı. Daha sonra olanlar o kadar hızlı oldu ki, kimse nasıl olduğunu bile anlayamadı - Piers ile Dudley camın önünde duruyorlardı, bir anda dehşet çığlıkları ata ak arkaya sıçradılar.

Harry doğrulup yutkundu; boa yılanının içinde bulunduğu cam kafes yok olmuştı. Dev yılan çözülmüş, yerde sürünüyordu - sürüngenler bölümündeki insanlar çığlıklar atarak kapılara doğru kosmaya başladılar.

Yılan hızla yanından geçerken, Harry onun alçak sesle fisildediğini duydu: "Geliyorum, Brezilya... Sssag ol, amigo."

Sürüngenler bölümünün bekçisi dehşet içindeydi.

"Ama cam," diyordu durmadan, "cam nereye gitti?"

Hayvanat bahçesinin yöneticisi kendi elleriyle demli, bols ekerli bir çay verdi Petunia Teyze'ye, özür üstüne özür diledi. Piers ile Dudley boyuna abuk sabuks eyler söylüyorlardı. Harry'nin gördüğü kadarıyla, yılan onların yanından geçerken topuklarını ayakla karıştıks öyle bir hamle etmişti, o kadar, ama Vernon Eniste'nin arabasına bindiklerinde, Dudley yılanın bacasını koparmak üzere saldırdığını söylüyor, Piers da kendisini böğmeye çalıştığına yemin ediyordu. Ama Harry açısından en kötüsü, Piers'in biraz yatısınca,

"Harry onunla konusuyordu, öyle değil mi, Harry?" demesi oldu.

Vernon Eniste, Harry'ye yüklenmek için Piers evden sagsalim çıkincaya kadar bekledi. Öylesine öfkeliydi ki, konusamıyordu bile. "Git - dolap - kal - yemek yok," demeyi basardı, sonra da bir koltuga yi gildi, Petunia Teyze kosup ona koca bir kadeh konyak getirmek zorunda kaldı.

Çok daha sonra Harry karanlık dolabında yatmış, keske bir saatim olsaydı diye düşünüyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, Dursley'lerin uyuyup uyumadıklarından da emin değildi. Onlar uyumadan önce mutfaga süzülüp birs eyler atıstırmayı göze alamazdı.

Yaklaşık on yıldır yaşıyordu Dursley'lerle, on berbat yıl, kendini bildi bileli, bebekliğinden, annesiyle babasının bir araba kazasında öldüklerinden beri. Annesiyle babası ölürken arabada olduğunu hatırlamıyordu. Bazen, dolaptaki o uzun saatler boyunca kafasını zorlarsa, garip bir görüntü canlanıyordu: göz kamastıran yeşil bir ışığın çakısı, alnını yakan bir acı. Herhalde araba kazasıydı bu, ama o yeşil ışığın nereden geldiğini kestiremiyordu. Annesiyle babasını ise hiç hatırlamıyordu. Teyzesiyle enistesesi söz etmezlerdi onlardan, kendisinin soru sorması ise yasaklanmıştı. Evde fotoğrafları da yoktu.

Daha küçükken, bilmediği bir akrabasının gelip kendisini götürmesini düşlerdi Harry, ama böyle birs ey hiç olmadı; tek ailesi Dursley'lerdi. Yine de, sokaktaki yabancıların onu tanıdığını düşünürdü (belki de umardı). Çok garip yabancıları bunlar. Bir keresinde Petunia Teyze ve Dudley'yle alisveristeyken, mor silindirs apkali ufak tefek bir adam selam vermisti ona. Petunia Teyze, adamı tanıyip tanımadığını sormustü öfkeyle, sonra da hiçbirş ey almadan onları dükkândan çıkarmıstı. Bir keresinde de, tepeden tırnaga yes iller içinde uçuk bir ihtiyar kadının teki otobüste neseyle el sallamıstı. Geçen gün sokakta upuzun mor bir palto giymissaçsız bir adam elini sıkıms, sonra da tek söz söylemeden uzaklaşmıstı. Bütün bu insanlardaki en garip özellik, Harry onlara daha yakından bakmak istediği an hemen yok olmalarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hiç Kimseden Mektuplar

Okulda kimsesi yoktu Harry'nin. Herkes, Dudley çetesinin çuval gibi eski elbiseler giyen, kırık gözlüklüs u tuhaf Harry Potter'dan hoşlanmadığını biliyor, kimse de Dudley çetesiyile ters düşmek istemiyordu.

Brezilyalı boa yılanının kaçışı, Harry'nin o güne kadarki en uzun cezaya çarptırılmasına yol açmıstı. Dolaptan yine çıkmasına izin verildiğinde, yaz tatili başlamıs, Dudley yeni film kamerasını kirmıs, uzaktan kumandalı uçagını parçalamıs, yarışbisikletine bindiği ilk gün de Privet Drive'da koltuk degnekleriyle karsı idan karsıya geçen Mrs Figgs'e çarpısmıstı.

Okulun sona erdiğine seviniyordu Harry, ama her gün hiç sektirmeden eve gelen Dudley çetesinden kurtulmak olanaksızdı. Piers da, Dennis de, Malcolm da, Gordon da iri ve ahmaktı, ama en irileri, en ahmakları Dudley olduğu için önder de oydu. Ötekiler, Dudley'nin en sevdiği spora, Harry-avına katılmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Iste bu yüzden Harry çıkabildiği kadar çok çıkıyordu evden; dolasıyor, bir umut ışığı olarak gördüğü tatil sonunu düşünüyordu. Eylül gelince ortaokula gidecekti, yaşamında ilk kere Dudley'yle olmayacaktı artık. Dudley, Vernon Eniste'nin eski okuluna, Smeltıngs'e yazılmıstı. Piers Polkiss de oraya gidecekti. Harry ise devlet okuluna, Stonewall High'a gidecekti. Bunun çok gülünç olduğunu düşünüyordu Dudley.